

[Lilli Gyldenkilde]

rens redegørelse her osv. osv. I samme forbindelse skabes der altså øget ledighed herindefra, og man skærer ned på arbejdsløshedsunderstøttelsen. Den politik er ikke værd at samle på, og får vi ikke valget i dag, håber jeg, at vi snart får det.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at hr. Fogh Rasmussen skar det ud i pap, hvad det her handler om, for det, han gjorde i sit meget fine indlæg om statsunderskud og betalingsbalanceunderskud, var at lave et regnestykke, der sagde, at, det vi får ud af alt det, som bl.a. koster de arbejdsløse 18.000 kr. årlig, er, at for hver en krone, der skal betales på statsunderskuddet betaler man i stedet for 35 øre hidtil 30 øre nu. Det er altså, hvad man får ud af det her. Jeg siger ikke, at vi ikke skal tage statsunderskuddet og betalingsbalanceproblemerne højtideligt. Det skal vi, men det skal ikke være på den måde, at de arbejdsløse skal betale med 18.000 kr. årlig.

Ingerlise Koefoed (SF):

Det forslag til finanslov, som er til første behandling her i dag, og den åbningstale, som statsministeren holdt i tirsdags om regeringens kommende politik, viser helt klart, at delingen af befolkningen i dem, der har meget og skal have mere, og de andre, der ingenting har og alligevel skal blive ved med at yde, den deling, der blev indvarslet og gennemført sidste år, skal fortsætte med forøget styrke i det næste år, hvis regeringen bliver siddende, hvad man jo meget må håbe den ikke gør.

Det bliver igen lønarbejderne i de lavere lønklasser, det bliver de offentligt ansatte, de sociale tabere, børnefamilierne og de arbejdsløse, som skal bære størstedelen af byrderne ved regeringens såkaldte genopretningspolitik.

Påskuddene er statsunderskuddet og betalingsbalanceunderskuddet, og de ting er da også alvorlige hindringer for en hurtig forbedring af den danske økonomi og en hurtig lettelse af den økonomiske krise. Underskuddene skal gøres mindre, men der er ingen rimelighed eller fornuft i, at de skal afvikles så hurtigt og så dramatisk med så uhyggelige konsekvenser for nogle mennesker, som regeringen ønsker det.

Vi kan selvfølgelig også godt se, at der i det forløbne år er sket et fald i det forventede statsunderskud og betalingsbalanceunderskuddet. Vi kan også se, at inflationstakten er dæmpet, og at renten af både inden- og udenlandske årsager er gået betydeligt ned. Men vi har stadig væk svært ved at få øje på den stærke forbedring af konkurrenceevnen, som statsministeren ser. Vi ser ikke den slående vækst i investeringer med nye arbejdspladser og ny aktivitet til følge. Det, der springer os i øjnene, er den stadig voksende arbejdsløshed, som bliver resultatet af genopretningen, den stadige udhuling af levevilkårene for de mennesker, der i forvejen havde så svært ved at bære en udhuling og en fattiggørelse.

Ifølge den økonomiske oversigt fra det økonomiske sekretariat oktober 1983 ser billedet jo nogenlunde sådan ud: samlet vil befolkningens købekraft være uændret fra 1983 til 1984, men hvis man ser på de enkelte befolkningsgruppers købekraft og indtægtsvilkår, er billedet langt mere broget. Reallønnen falder både i år og næste år for lønmodtagere, arbejdsløse og syge. Den stiger tilsvarende for pensionister, hvad der er godt nok, for selvstændige og for folk med formuer. En typisk LO-arbejder får sin disponible realindkomst forringet med 2½ pct. i år og 1½ pct. til næste år, og reallønsfaldet for arbejdsløse, efterlønsmodtagere og modtagere af sygedagpenge bliver endnu større. Der ligger beregninger, der taler om en forringelse på helt op til 7 pct. for disse grupper. Ledigheden stiger – som det er sagt her før i dag, men det kan ikke siges og understreges for tit – fra 280.000 til 315.000 arbejdsløse. Der er med andre ord noget at se frem til for dem, der sidder nederst ved bordet i det danske samfund.

Statsministeren taler meget positivt om den gennemgribende sanering, der ikke kunne gennemføres, uden at regeringen inddrog alle områder. Bespareserne må nu engang foretages dér, hvor udgifterne er, fastslår statsministeren spalte 6 i sin åbningstale. Det lyder jo meget logisk ved første overhøring, men når man vender udtalelsen et par gange i luften, er det, ligesom ordene får en lidt anden kulør.

Det, der bl.a. er sparet på, er nemlig overførselsindkomsterne. Der skal sandelig ikke spares for formueejerne, og de med de høje